La Nit de la ROSA

PER

Bernat Artola i Tomás

Poesía premiada amb la FLOR NATURAL

CASTELLÓ

Festes de la Magdalena de 1950

Impremta LA GAVINA

LA NIT DE LA ROSA

Pel mes de Maig, quan les amors primeres
floreixen en verger de galaníes
i les rondalles diuen, pregoneres,
les paraules ardides com fogueres
penyora d'amoroses covardíes,
la veu del cor, secretament callada,
obri a la nit eròtica portella;
ressona el clam de Jericó que es bada,
i al feble pit, revíu l'enamorada
l'antic desig amb tremolor novella.

La nit, que sap ço que la llum oblida
i empeny audàcies i desdenya noses,
servint intrigues de fecunda vida
torna paraula el sentiment i crida
himnes d'amor amb tornavèu de roses.

I és una nit, «diumenge de la rosa»,
quan canta el chor de les amors celades,
i un ram de flors, a la finestra closa,
sap traduir la llengua que no gosa,
parlada pels sospirs i les mirades.

Jo bé voldria son silenci entendre
i dir, de cor, la versió imposible
a l'orelleta que no sap comprendre
l'accent hermètic enutjós d'aprendre
que Amor, tan sols, pot fer intel·ligible.

Mes lo inefable tot parlar rebutja
i sols el cant pregona la victòria;
bé com els vidres quan els bat la pluja
diuen al cor la pena que l'enutja,
l'Amor pot fer la música, oratoria.
¡Oiu-la tots! I si l'amor alena
dins vostre pit, com en la veu que canta,
feu-la florir, i en reverent ofrena,
al buit balcó que desconhort emplena
deixèu la rosa que l'amor infanta.

En càndid llit de núvols i assutzenes
una donzella, somrient, somnia;
somnis d'amor que bàten a les venes
i purs paisatges de blavors serenes
on creix la pau que l'esperit voldria.
Mes el neguit, que com corcó, rosega,
desvetlla el plany de soledat gelosa.
Ella ja sap que quan son cor batega
la il·lusió no deu tornar-la cega
fins oblidar la veritat plorosa.
Tot son deler de dona enamorada
que tindre vol felicitat futura,
sols ha trobat, marcida i agreujada,
la llavor propia, mai no fecundada
pel ver diàleg que la llum procura.
Cregué fecund el somni solitari
creant un món de vanes fantasíes,
i el món es feu un penitent calvari
on el xiprers, com denes de rosari,
dèien pregàries a la creu dels dies.
Mes una nit sabé la meravella
d'un món millor, de joies inefables;
Amor cantà sa musiqueta vella
i ella clogué la púdica parpella
per no sorprendre sos embucs amables.

Com raig de sol ple de polsim aèri
ardit forada la foscor, aixina
l'amor obrí les ombres del senderi
i feu lluir, lliurant-lo del misteri,
el goig secret que l'home no endevina.
I fou l'idil·li, com penyora humana,
breu i amargat per feridors martiris.
Un jorn, la veu de funeral campana
digué la fi de la matèria vana
i omplí son cor de tremolosos ciris.
Des de llavors, ella no viu ni pensa
mirant, absorta, son espill dramàtic;
el goig dels altres li pareix ofensa,
i sols plorant sa soledat immensa
troba descans a son dolor fanàtic.
Per tant, ¡callèu!.. Que quan la nit li porta
la veu llunyana de l'amor que canta,
s'agreuja el plor que son record conhorta,
sent la recança més punyent i forta,
i cap i tot, s'amaga baix la manta.

Vindrà una nit la música propera
a omplir sa cambra de gentils missatges;
florirà tot, novella Primavera,
i a son balcó, com trèmula senyera,
un ram dirà romàntics homenatges.
¿Serà el record que tentarà reviure
o l'esperança de l'amor, encara?
Son goig secret bategarà més lliure
i encuriosida, fent un migsomriure,
a poc a poc, descobrirà la cara.
I ja corpresa, malfiant sorruda
la veu amiga que el festeig comboia,
guaitant pels vidres la claror volguda,
al vent de Maig dirà la benvinguda
pel ram de roses que li duu la joia.

¡O tú, donzella, que al balcó reclosa,
per descobrir l'espina de la rosa
redemptora del plor,
vols entendre la lletra enamorada
que diu al vent la lírica tonada
que fa batre ton cor!
¡No vulgues, no, conèixer la mentida
que fa més bella la cançó florida
per gràcia de la veu!
El desengany és el secret que alena
l'etern encís que canta la sirena
i la vida fa greu.
Les flors gentils que ton balcó decoren
i engelosides llur derrota ploren
davant la teva llum,
volen dir-te llur càl·lid homenatge
i no saben parlar altre llenguatge
que l'eròtic perfum.
Si vols comprendre l'amorós misteri,
obri ton cor i tanca ton senderi
a l'himne de la nit.
Ell trobarà secretes esperances
que ritmen inefables concordances
de carn i d'esperit.
I si la veu de la rondalla dura
plena i vibrant i nunci de ventura
al cor passionat,
canta l'amor ¡oh càndida donzella!
que torna flor, per goig i meravella,
l'eterna veritat!

. . . . . .

